

Forfatter: Schack, Hans Egede

Titel: Udrag fra Phantasterne

Citation: Schack, Hans Egede: "Phantasterne", i Schack, Hans Egede: *Phantasterne*, udg. af Jens Kr. Andersen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1993, s. 31. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schackval-shoot-idm140004320045152/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Phantasterne

fejle: »Om de dumme Dyr nu endda havde været gule, saa kunde man dog have ladet dem avancere til nubiske Løver; men Faar er og bliver ikke Andet end Faar.« – Christian syntes uden Tvivl, at denne Yttring faldt vel meget udenfor Rollen, og saa genert ud, hvilket ikke aftog, da Thomas svarede: »Ja, – men jeg troer da ellers nok, at det er Løver.«

»Saa, hvorfor troer Du det?«

»Jo, det har jeg saadan min Betænkning om. De seer jo nok ud som rigtige Faar: det skal jeg aldrig fragaa; og de gjør jo heller ikke just nogen Fortræd videre; men det er nu vistnok bare skeet for vor Skyld altsammen, for at ikke de vilde Løver skulde sønderrive os, naar vi kom i Nærheden af dem. – Det er nu saadan en Styrelse; for Alting bliver jo regeret viselig.«

»Ja, ja, Thomas!« svarede jeg. »Du kan troe, jeg skulde nok faae Præsten til at forhøre Dig ordenlig paa Søndag paa Kirkegulvet, dersom jeg ikke just nu trængte til at faae Hjælp af Dig.«

»Naa, hvad er det da iveien? Skal vi kanskee til at slagte Kameler?«

»Nei, det varer noget endnu. Men derhenne gaaer en deilig Fugl, som seer meget mærkelig ud, og som jeg gjerne vilde vide Noget om. Den lille Vilde, som staaer der med den røde Hue, – den røde Turban, vilde jeg sige; – maa vist kunne give os Besked og det var meget ønskeligt, om Du nu kunde spørge ham ud. Du forstaaer jo de Indfødtes Sprog, sagde Du før.«

»Naa, saaledes! – Nei vil I gjøre Nar af ham, saa kan I sgu gjøre det selv. Det forstaaer I meget bedre end jeg.«

»Ja, ja; saa faaer jeg hjælpe mig, saa godt jeg kan.« – Derpaa standsede jeg Hesten, hilsede med Anstand den unge Araber, der paa østerlandsk, drømmende Vis stirrede hen før sig, og begyndte at udspørge ham, medens Christian fremtog sin Tegnebog for strax at notere Alt, hvad Vigtigt vi maatte erfare.

»Hil Dig, o Ungersvend!« begyndte jeg. »Tilgiv Vandringsmanden fra det fjerne Norden, hvor Isen lægger Bro, saa at Tusinder af staaletklædte Mænd og vrinskende Hingste ile hen over Havet saa let, som fordum Israels Børn gjennem de Vande, som vi her see glimte rødlig, hist fjernt i Horizonten: – tilgiv, siger jeg, at vi forstyrre Dig i din dybe Pønsen, der sikkert har Dit Fædrelands Vel til Formaal! – Sig mig, jeg beder Dig, med hvilket Navn nævne Krigerne i din Stammes Telte Dig, eller, som vor Tolk, naar han ikke var saa stædig, vilde udtrykke det: Hvad hedder Du, Dreng?«